

Papereres buides

Salvador Cot, Subdirector de l'Avui

L'any passat, just abans de les eleccions municipals, els responsables de decidir les portades de l'Avui ens vam reunir per trobar alguna manera original d'il·lustrar l'edició del 27 de maig. Val a dir que la primera pàgina d'una jornada electoral no és fàcil perquè es tracta de destacar una notícia que, en realitat, encara no es coneix. L'endemà, tot seran gràfics i declaracions, amb polítics i analistes atorgant victòries i entaforant derrotes. Però diumenge no. No hi ha notícia. Encara.

Hi ha un recurs -que, per cert, crec que anirà de baixa- que és convidar tots els candidats (de Barcelona, normalment, però també d'altres ciutats destacades) a fer-se una fotografia en algun indret emblemàtic del municipi. On? Vam pensar. Telefèric? Castell de Montjuïc? Obres del TGV?...

No. Al final vam optar per cedir la foto de portada als tres candidats de Sant Jaume de Frontanyà, el municipi més petit de Catalunya. Allà hi apareixien dos "paracaigudistes" que, per cert, van aprofitar l'avinentesa per conèixer el poble d'on, suposadament, volien ser-ne els alcaldes i, assegut en una cadira, l'alcalde sortint. Estava convalescent d'un accident de trànsit que havia patit fent quilòmetres amb el seu cotxe per fer gestions de

l'ajuntament. L'alcalde, que naturalment va ser reelegit, explicava que, entre infinitat d'altres ocupacions, ell mateix s'ocupava de buidar les papereres quan les veia massa plenes.

Amb tot el respecte, crec que aquesta portada va resultar molt més informativa que la d'un diari de la competència que va fotografiar els candidats de Barcelona saltant damunt d'un llit elàstic a la platja. La política no és complaure les ocurrences d'un fotògraf avorrit, sinó assegurar-se que les necessitats dels ciutadans estan cobertes. I una paperera buida diu més de la gestió d'un alcalde que no pas les habilitats gimnàstiques de cinc senyors encorbatats, però sense sabates.

Explico això perquè molts alcaldes i regidors -i no sempre els més competents- arriben a obsessionar-

La política no és complaure les ocurrences d'un fotògraf avorrit, sinó assegurar-se que les necessitats dels ciutadans estan cobertes. I una paperera buida diu més de la gestió d'un alcalde que no pas les habilitats gimnàstiques de cinc senyors encorbatats, però sense sabates.

se per la seva relació amb els mitjans de comunicació. Consideren que els periodistes són una mena de mur que els dificulta la relació amb els ciutadans, creuen que no tenen prou eines per fer arribar als que els voten (i, sobre tot, als que no) la realitat d'una feina constant, que no sempre és agraïda. En definitiva, acaben desconfiant dels mitjans, als qui sovint consideren implicats en un o altre entramat d'interessos, confessables o no.

Em sembla que això explica, almenys en part, l'impuls polític que ha generat

l'eclosió de mitjans de titularitat municipal que hem viscut aquests deu o quinze últims anys. I aquí és on canvia algunes mentalitats. No crec que, a títol personal, els alcaldes i regidors d'aquest país trobin encertat el sistema de gestió que s'ha acabat imposant en el recent repartiment de quotes partidàries al si de TV3 i Catalunya Ràdio. Per tant, és ben inútil reproduir l'esquema fins a l'infinit, municipi a municipi, en les televisions, ràdios i butlletins que informen a la ciutadania d'allò que passa a poques cantonades de casa seva.

Cal una obertura cap a formes més professionalitzades dels canals d'informació. Per abusar d'un tòpic: la notícia no és que l'alcalde inaugura un pàrquing, sinó que els veïns podran utilitzar-lo. Després ja es veurà si l'equipament és car o barat, si massa gran o massa petit. O, simplement, si és útil i eficient. De tot se'n pot parlar, tot es pot criticar. Però, al final, la satisfacció dels ciutadans dependrà de la realitat quotidiana, tossuda i a prova de manipulacions, més que no pas d'un grup de persones somrients tallant una cinta l'últim any del mandat.

Tornant al principi, aquelles eleccions a Barcelona van ser un curiós repartiment de derrotes. Hereu es va afeblir, Trias no va guanyar, Fernández Díaz va quedar-se en la marginalitat, Mayol va declinar i Portabella va haver de plegar. Segurament, l'alcalde de Sant Jaume de Frontanyà (Ramon Vilalta, es diu) devia veure la foto de tots ells fent saltirons a la platja. I no és impossible que pensés que de ben poc els va servir.